

LES FOTOGRAFIES D'EN PERE RIGAU

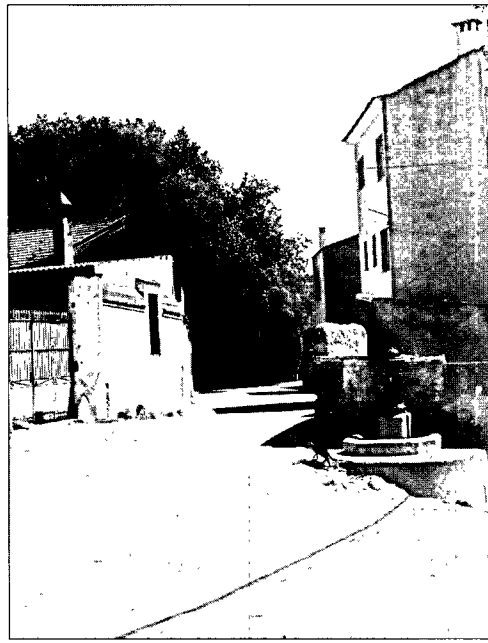

Sant Feliu, fabricada a Alemanya, amb el quadre al peu on constaven les seves característiques, el qual en l'actualitat s'hi troba a faltar. Al fons i com si volgués també aparèixer al gràfic, es divisa un detall de la part més alta de l'edifici Joan I, situat al port. Un cel ben blau, sense ni una màcula, presideix aquest aspecte urbà guixolenc.

Foto núm. 2: No està indicat el temps en que es realitzà. Ens trobem al final del carrer de Mascanada on coincideix amb el de Pecher. La històrica fàbrica de taps que es veu a l'esquerra, resta tancada, però ens recorda que per aquesta portalada entraven i sortien el bon nombre dels treballadors de les empreses que aquí havien tingut la seva seu. L'última, l'ILECO, "Indústria de Laminados y Especialidades del Corcho"; la penúltima que l'ocupà fou la família Rosse-

lló; l'antepenúltima, la Casa Greiner, i encara n'hi hagueren de més antigues, de quan se n'anomenava "el jardí", ja que el tenia al costat. L'edifici d'aquesta fàbrica hostatjà, juntament amb dit jardí i el de la família Casas, enclavat a l'ara principi del carrer de Santa Magdalena, la monumental exposició d'art que allí es muntà, sota la denominació de "Arte y Ferrocarril", en les dates de la inauguració del tren de Sant Feliu a Girona.

La font pública que s'hi aprecia, al costat d'una casa, ara ja restaurada, i el simpàtic gatet que sembla que s'encamina a una ombra, els grans arbres, restes de l'antic jardí i fins les ombres dels fils d'una línia que no es veu, creen aquest paratge guixolenc abans tan concorregut. Rigau tingué l'habilitat de captar-lo sota un cel ben lluminós però esmaltat de núvols blancs.

Amb les tres d'avui són ja norantdues les fotos obra de Pere Rigau que hem anat publicant en els nostres exemplars extraordinaris, a partir de Nadal de 1995, sempre amb el nostre sentiment d'homenatge i de recordança vers aquell excel·lent artista de la càmera que durant molts anys de la seva vida ens anà facilitant fotos i més fotos, la major part referides a temes guixolencs, que ens anava cedint sense demanar res a canvi, constituint un veritable servei en favor de la ciutat i que ell disfrutava convertint-la així en immortal.

Els comentaris que apliquem al tercer d'avui poden ésser els següents:

Foto núm. 1: Captada a l'estiu de 1995. Ens mostra un espai del Parc Municipal Juli Garreta amb el sortidor cental en funcionament, el que demostra que no hi havia sequera. Els dos grans xiprers que deixen emmarcada la locomotora número 1 del tren de

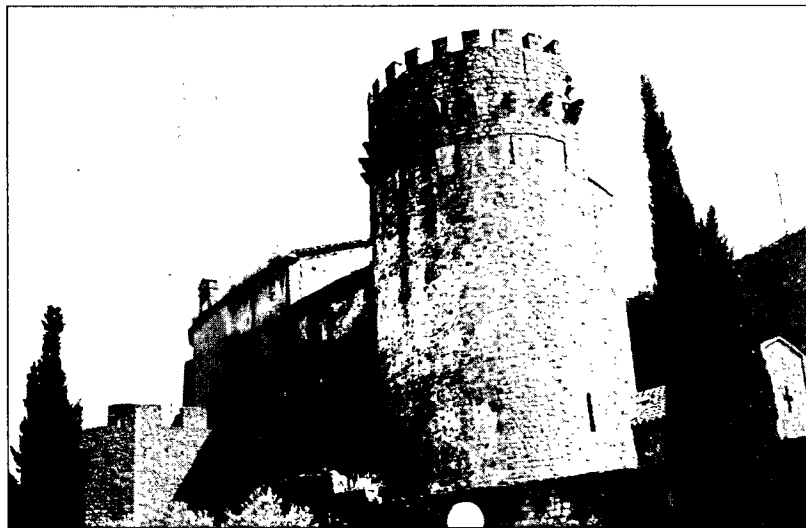

Foto núm. 3: Aquesta, a la part posterior, a més de comptar amb la signatura de l'autor, indica que es va tirar el mes de juny de 1996. Aquí, la Torre del Fum s'aprecia amb tota la seva bellesa i fortlesa. A la dreta, es localitza part del frontis de l'església del Monestir i un sector de la Torre del Corn. A l'altre costat, s'allarga la paret lateral del temple amb un petit campanar sense campana a la part superior. Es veu clarament la part més alta de la Torre de Tramuntana que la gran alçada de la del Fum fa semblar baixa, però no és així. Els merlets que la coronen confirmen que el conjunt de la gran edificació del nostre Monestir tenia veritablement certs aspectes de "castell termenat", com en alguna oportunitat volien fer-ho constar l'abat i els monjos on s'hostatjaven. No hi manca la presència de xifres i la d'un cel net i immaculat.

LLUÍS PALAHÍ I XARGAY

CAROLA ELLENBERGER: EL MÓN SORGIT DELS SOMNIS

Els meus quadres són estats d'ànim, instantànies de la vida que motiven l'impuls de la meva pintura.

Nascuda en els països boirosos i freds del centre d'Europa, l'artista suïssa va quedar impressionada per la llum, el sol i la idiosincràcia de la ciutat ganxona. Es defineix com una pintora que s'ha enamorat de Sant Feliu, ciutat on ha exposat la seva obra des de l'any 2000. Carola Ellenberger (Berna, Suïssa, 1976) explica com és el procés de creació dels seus quadres...

—Procuro sempre reflectir els paisatges amb les llums i les ombres que colpeixen la meva mirada. Quan començo a pintar un nou quadre veig

el món d'una manera diferent, buscant l'essència i la llum del meu entorn. Abans de començar a pintar o a dibuixar, escolto música o improviso una melodia al piano per inspirar-me; llavors percebo les notes musicals en forma de colors diferents. La vibració de la melodia s'empasta amb l'harmonia dels colors de la meva paleta i de la imatge que vull pintar. Cerco crear una atmosfera ambiental de color i de llum, conferint a les meves imatges un caràcter místic, com de realitat somniada. Associo els colors amb sentiments i els interpreto a la meua manera. Intento trobar poesia en la composició de cada quadre, una poesia que quedi reflectida a la meua obra.

...i com ha estat la seva evolució com a artista.

—Evolucionem tota la vida; sempre estem moguts per diferents inquietuds. D'aquí que sempre faci un ús de tècniques oposades, amb quadres que van de l'abstracció al realisme. El meu caràcter és així: m'agrada obrir-me a tot, provar una mica de tot a la mateixa vegada, potser sense arribar mai a aprofundir en un sol camí. Des del meu punt de vista el sentit de pintar és senzillament el de gaudir. Es tracta d'anar a trobar aquell punt de bellesa que hi pot haver en la nostra vida, inclús a vegades en les més grans tristesses. No m'agrada aferrar-me a una sola idea. En aquest sentit, sóc una artista molt lliure i em baso molt en el meu estat d'ànim a l'hora de crear. Per a mi l'evolució no és més que una recerca contínua.

La inquietud per trobar nous camins expressius l'ha portat a barrejar el cos humà i els retrats amb impressions abstractes, de

vegades surrealistes, motivades per les personalitats i paisatges que plasma a les seves pintures.

—Pinto sempre aquelles coses que m'han inspirat o commogut. Sempre començo a pintar sense tenir una idea clara de com serà el quadre final. En el meu cas, sempre trobo el camí amb l'anar fent.

La intenció dels meus quadres és la de despertar la curiositat i la fantasia de la gent, que es despertin, que alguna cosa es commogui dins d'ells.

Quan pinto paisatges, tant si són marines o camps, els pinto amb el desig d'entrar dins el quadre i passar-hi una estona per gaudir del paisatge i del moment. Crec que la naturalesa és un espai que habita dins de nosaltres mateixos. No tan sols ens explica com a éssers humans en evolució sinó que som cent per cent naturalesa, i crec que hi ha entre ella i tots nosaltres una gran connexió que només podem percebre quan disminuïm el ritme frenètic del dia a dia per contemplar-la i escoltar-la en total silenci, cosa difícil d'aconseguir avui.

Els temes, els deixa que brollin dels seus somnis...

—La familiaritat amb el motiu, fundada en el contacte amb les coses estimades, en el gust per l'inaprehensible de la vida diària, de tot allò que moltes vegades ens passa desapercebut, se sedimenta lentament, amb un pòsit, als recòndits espais interiors de la meua ànima, i cobra una calidesa, una palpació i una fragància que es transfereix als meus quadres a cada toc de color, a cada reflex de llum, a cada traç i a la configuració global de cada imatge.

Sobre les seves properes exposi-

Deixo que els meus pinzells tradueixin en imatges el que en el meu cor ressona de la vida que m'envolta.

cions i els projectes que té dins la seva carrera com a pintora explica que la seva propera exposició serà a la Capella de l'antic hospital de Sant Feliu a la tardor vinent. Per acabar, afirma que no té projectes a llarg termini.

—Com es poden fer projectes a llarg plaç al món que vivim? No se sap mai el que pot passar. Continuaré vivint la pintura intensament, mantenint sempre la font d'inspiració que ve des dels fons de l'ànima.

Text: ANNA JURADO VIERNES
Fotos: CAROLA ELLENBERGER